

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U SLAVONSKOM BRODU
Trg pobjede 13
35000 SLAVONSKI BROD

Poslovni broj: P-95/2025-7

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E P R E S U D A

Općinski sud u Slavonskom Brodu, po sucu ovog suda Jadranki Babić-Milberg, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Alena Pilipović, OIB: 30390009693, iz Slavonskog Broda, Nikole Tesle 31, zastupan po punomoćniku Andreju Garić, odvjetniku iz Slavonskog Broda, protiv tuženika Addiko bank d.d. Zagreb, OIB 14036333877, Slavonska avenija 6, Zagreb, zastupana po punomoćniku Iris Šanjug, odvjetnici iz Odvjetničkog društva Ćurković i Šanjug d.o.o. Zagreb, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane i zaključene glavne javne rasprave dana 26. ožujka 2026., u nazočnosti tužitelja osobno i punomoćnika tužitelja Andreja Garića, odvjetnika, i zamjenice punomoćnika tuženika Višnje Babić, odvjetnice iz Slavonskog Broda, 24. travnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetna odredba iz čl.7. st.1. Ugovora o namjenskom kreditu bez depozita br. 5140030250-26000065063/2007, sklopljenog dana 5.4.2007. između tužitelja i tuženika, u dijelu odredbe koji glasi: „... a premda Odluci o visini naknade za obavljanje bankarskih usluga, koja trenutačno iznosi 1,20% (jedanzarezdvadesetposto) jednokratno, unaprijed.“

II. Nalaže se tuženiku Addiko bank d.d. Zagreb, OIB 14036333877, Slavonska avenija 6, Zagreb, da tužitelju Alenu Pilipović, OIB: 30390009693, iz Slavonskog Broda, Nikole Tesle 31, u roku od 15 dana na ime naplaćene naknade za obradu kredita isplati iznos od 444,18 EUR zajedno sa zakonskom zateznom kamatom na iznos tekućom od dana 19. travnja 2007. po kamatnoj stopi koja je do 31. prosinca 2007. propisana člankom 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. po stopi u visini eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta, koje je prethodilo tekućem polugodištu, uvećane za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se dobije uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita određenim na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem

kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, a počev od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi zateznih kamata koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke.

III. Utvrđuje se da je ništetna odredba iz čl.9. st.2., Ugovora o namjenskom kreditu bez depozita br. 5140030250-26000065063/2007, sklopljenog 5.4.2007. između tužitelja i tuženika, u dijelu odredbe koji glasi: „U tom slučaju Korisnik se kredita obvezuje izvršiti uplatu prema zaključnom obračunu Banke koja je ovlaštena zaračunati i naknadu, sukladno poslovnoj politici Banke.

IV. Nalaže se tuženiku Addiko bank d.d. Zagreb, OIB 14036333877, Slavenska avenija 6, Zagreb, da tužitelju Alenu Pilipović, OIB: 30390009693, iz Slavenskog Broda, Nikole Tesle 31, u roku od 15 dana isplati iznos od 570,84 EUR na ime naplaćene naknade za prijevremenu otplatu kredita zajedno sa zakonskom zateznom kamatom na iznos tekućom od dana 16. studenog 2016. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se dobije uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita određenim na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, a počev od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi zateznih kamata koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke.

V. Nalaže se tuženiku da tužitelju plati prouzročeni parnični trošak u iznosu od 621,46 EUR zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od dana donošenja presude pa do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

VI. Odbija se tužitelj sa dijelom zatraženih troškova postupka u iznosu od 6,61 eura.

Obrazloženje

1. Tužitelj uvodno u tužbi navodi da je tuženik pravni slijednik Slavonske banke d.d, odnosno Hypo Alpe-Adria- Bank d.d.

1.1. Navodi da su 5.4.2007. tužitelj i tuženik sklopili Ugovor o namjenskom kreditu bez depozita br. 5140030250-26000065063/2007, prema kojem je tuženik kao kreditor tužitelju kao korisniku kredita, odobrio i stavio na raspolaganje kredit u kunsjoj protuvrijednosti u iznosu od 49.500,00 CHF prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan korištenja kredita, na rok otplate u trajanju od 18 godina, sve kroz otplatu u jednakim mjesečnim anuitetima kunske protuvrijednosti.

1.2. Ističe da je navedenim ugovorom u članku 7. ugovorena naknada za obradu zahtjeva kredita i to u iznosu jednokratno 1,20 % od ukupnog iznosa kredita, a koja se naplaćuje prilikom prvog korištenja kredita. Napominje da u potvrdi tuženika o visini obračuna troška obrade kredita se navodi 1,50 % od ukupnog iznosa kredita. Da je temeljem navedene odredbe tuženik prilikom isplate kredita 18.4.2007. naplatio tužitelju naknadu za obradu zahtjeva u iznosu od 3.346,71 kn, a koja protuvrijednost, sukladno fiksnom tečaju konverzije iznosi 444,18 EUR.

1.3. Nadalje, u nastavku ističe da je odredbom čl.9. st.2. predmetnog Ugovora ugovoreno kako tužitelj može izvršiti prijevremenu otplatu kredita samo uz suglasnost i uz uvjete koje odredi tuženik. Kako je tužitelj 15.11.2016. izvršio prijevremenu otplatu preostalog dijela kredita, tuženik je tužitelju 15.11.2016. naplatio naknadu za prijevremeno zatvaranje kredita u iznosu od 4.300,96 kn a koja protuvrijednost, sukladno fiksnom tečaju konverzije iznosi 570,84 EUR.

1.4. Navodi da se o ugovornim odredbama za ulaznu i izlaznu naknadu nije pojedinačno pregovaralo, već su iste kao takve unaprijed formulirane i od strane tuženika implementirane u tipskom ugovoru na koji tužitelj kao potrošač nije imao utjecaja. Tužitelju nije bila razjašnjena relacija odnosa između iznosa naknada i usluga na ime kojih se iste naplaćuje. Navedene odredbe nisu bile ugovorene u dobroj vjeri te su suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovale značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, zbog čega su iste nepoštene i ništetne te ne proizvodi pravni učinak.

1.5. Zaključno tužitelj navodi da s obzirom da je tuženik temeljem gore navedenih nepoštenih odredbi o ulaznoj i izlaznoj naknadi u predmetnom ugovoru iste naplatio i time stekao ne pripadajuću imovinsku korist, navedeni je kao nepošten stjecatelj, sukladno čl. 1115. ZOO-a, takove dužan vratiti zajedno sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama. Traži od suda u postupku utvrditi ništetnost odredbi o ulaznoj i izlaznoj naknadi i povrat stečenog bez osnove temeljem ništetnih ugovornih odredaba.

2. Tuženik se u odgovor na tužbu protivio tužbi i tužbenom zahtjevu u cijelosti.

2.1. Ističe kako visine ulazne i izlazne naknade ne osporava ali osporava osnovanost njihovog potraživanja.

2.2. Prigovara naznačenoj vrijednosti predmeta spora, iz razloga što se tužbenim zahtjevom potražuje iznos od ukupno 1.015,02 eura a tužitelj je odredio vrijednost spora u iznosu od 1.340,50 eura.

2.3. Ističe prigovor zastare iz razloga što je tužba podnesena dana 21. veljače 2025. te kako se na zahtjev za isplatu temeljem stjecanja bez osnove primjenjuje se opći

zastarni rok od 5 godina, znači da za sva potraživanja s osnova stjecanja bez osnove koja su nastala prije 21. veljače 2020. nastupila je zastara potraživanja. Navodi da rok od 5 godina već predstavlja primjeren i razuman rok u kojem oštećena strana ima mogućnosti poduzeti odgovarajuće pravne radnje kojima se prekida zastara. Tužitelj, u slučaju da je bio izložen nepoštenim i nepravičnim odredbama ugovora o kreditu, tada je od trenutka tih događaja imao punih 5 godina poduzeti odgovarajuće mjere. Primjena zastarnih rokova pronalazi opravdanje u primjeni načela pravne sigurnosti, kako je to potvrđeno brojnim Suda EU. Smatra neosnovanim u potpunosti i pravno shvaćanje Vrhovnog suda, poslovni broj: Su-IV-47/2020 od 30.01.2020. u kojem se navodi kako zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj ono što su primile na temelju ništetnog ugovora počinje teći od pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora, jer Vrhovni sud nije zakonodavac koji donosi i kreira zakonske odredbe te ne može popunjavati nepostojeće zakonske odredbe shvaćanjima koje dovode u pitanje pravnu sigurnost u ugovornom pravu.

2.4. Navodi da tužba ne sadrži koje su konkretne radnje tuženika dovele do ništetnosti pojedinih odredbi Ugovora o kreditu, pa tako ne sadrži niti onaj minimalni činjenični opis predmetnih okolnosti koje su relevantne za ovaj slučaj, slijedom čega se uopće ne može niti napraviti test da li su ugovorne odredbe ništetne ili ne. Slijedom navedenog, po procesnim pravilima o teretu dokaza, da dokazi moraju biti predloženi, da dokazi moraju biti adekvatni, te da se iz sadržaja tih dokaza može sa sigurnošću utvrditi sporna činjenica, u konkretnom slučaju sud treba odbiti tužbeni zahtjev, jer tužitelj nije predložio adekvatne dokaze iz kojih bi se sigurnošću mogla utvrditi osnovanost i visina tužbenog zahtjeva.

2.5. Tuženik smatra da su tužitelj i tuženik pojedinačno pregovarali o spornim odredbama Ugovora o kreditu, sadržaj osporenog Ugovora o kreditu određen je sukladno iskazanim voljama ugovornih stranaka. Na okolnost pregovaranja i postojanja prave i ozbiljne volje predlaže saslušanje javnog bilježnika pred kojim je sklopljen Ugovor o kreditu. Sporna ugovorna odredba je jasna, lako uočljiva i razumljiva, stoga nije dopušteno ocjenjivati njihovu nepoštenost. Tužitelj je u odnosu na svaku ugovornu odredbu imao stvarnu mogućnost utjecati na njezin sadržaj odnosno pregovarati o istoj, kao što je imao obvezu i pravo prije sklapanja ugovora o kreditu detaljno proučiti sve odredbe ugovora.

2.6. Tuženik ističe da je prema pozitivnim zakonskim odredbama bilo dopušteno ugovaranje naknade za prijevremenu otplatu kredita, takva odredba se temelji na članku 1024. Zakona o obveznim odnosima. Pravo tuženika da kao banka ima pravo nadoknaditi štetu koju pretrpi prilikom prijevremene otplate kredita potvrdila je i Europska komisija jer banke na razini statističke vjerojatnosti trpe štetu i imaju troškove u tom slučaju. Temeljno je načelo dvostranih obveznih odnosa da odnos stranaka u tom odnosu mora predstavljati ekvilibrij prava i obveza, odnosno da je svaka od strana istodobno ovlaštena tražiti kakvu obvezu i dužna ispuniti kakvu drugu suprotnoj strani. Isto važi i za prijevremenu otplatu kredita – tužitelj je bio ovlašten prijevremeno otplatiti kredit, dok je uz konzumaciju tog svog prava dužan naknaditi banci time prouzročene troškove. Dakle, tom zakonskom odredbom nije zabranjeno ugovaranje predmetne naknade niti ima mjesta zaključku da bi takva ugovorna odredba bila protivna prisilnom propisu, Ustavu Republike Hrvatske ili moralu društva, odnosno javnom poretku.

Naprotiv, njome su stranke uredile tužiteljevo zakonito pravo i mogućnost na prijevremeni povrat kredita, koje je u ovom slučaju tužitelj iskoristio.

2.7. Navodi da ugovor o kreditu nije unaprijed formulirani ugovor, već upravo odražava volju tužitelja iskazanu nakon potpunog i jasnog informiranja o svim značajkama takvog ugovora, dok je teret dokaza u smislu nepoštenosti na strani tužitelja. Tuženik kao kreditor nije ovlašten samostalno određivati sastojke ugovora, već je vezan pozitivnim zakonskim propisima i voljom korisnika kredita. Osim toga, članak 3. Zakona o javnom bilježništvu te članak 230. Zakona o parničnom postupku navode da javnobilježnički akt ima dokaznu snagu javne isprave, odnosno istinit je, stoga sadržaj predmetnog Ugovora o kreditu predstavlja pravu volju tužitelja, sve dok ne dokaže neistinitost javne isprave.

2.8. Tuženik na okolnost da se radi o poštenoj, odnosno dopuštenoj odredbi ugovora o naknadi za obradu zahtjeva, smatra da je potrebno utvrditi dvije stvari, i to procjena uzrokuje li određena ugovorna odredba znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača i uzrokuje li ugovorna odredba znatnu neravnotežu suprotno načelu savjesnosti i poštenja, sukladno članku 3. stavku 1. Direktive 93/13 EEZ, odnosno radi li se o uvjetu dobre vjere, koji uvjeti se moraju kumulativno ostvariti da bi se radilo o ništetnoj ugovornoj odredbi, o čemu se ovdje ne radi. Naime, sama ugovorna odredba o ulaznoj naknadi je dopuštena i sama po sebi ne može uzrokovati znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača.

2.9. Zaključno tuženik navodi da kako je konkretna ugovorna odredba u skladu s prisilnom propisom, tada važećim Zakonom o bankama, tužbu smatra neosnovanom. Oспорava i zatraženi tijekom kamata, osobito onih kojih se zahtijevaju prije podnošenja tužbenog zahtjeva. Tuženik nije pao u zakašnjenje prema tužitelju, niti mu je obveza koju bi trebao ispuniti uopće izvjesna ili poznata, slijedom čega nema govora o zakašnjenju tuženika. Nadalje, kada se uzme u obzir da je tuženik cijelo vrijeme trajanja ugovora postupao sukladno pozitivnim propisima, u skladu s dobrom poslovnom praksom, savjesno i pošteno prema svakom svom klijentu, tada tuženik ističe da nema govora da bi morao snositi svojevrstu sankciju u vidu plaćanja kamata.

3. U nastavku postupka stranke su u bitnome ostale kod svojih prvotnih navoda.

4. Tužitelj se u podnesku od 15. siječnja 2026. očitovao na navode tuženika iz odgovora na tužbu i istakao da vezano uz prigovor zastare tužiteljevog potraživanja da je VSRH svojim pravnim shvaćanjem Su-IV-47/2020-2 od 30. siječnja 2020. potvrdio kako tužiteljevo potraživanje nije u zastari, a da na to ukazuje i priopćenje navedenoga objavljeno na web stranici VSRH dana 28. travnja 2021. u kojemu se obavještava da je SUD EU u presudi C-485/19 od 22. travnja 2021. zauzeo identično stajalište kao i VSRH, a prema kojemu se: zastara restitucijskog zahtjeva kod potrošačkih ugovora u slučaju ništetnosti računa od takovog utvrđenja, a ne od izvršnog plaćanja.

4.1. Nadalje tužitelj ukazuje kako ciljevi Direktive vijeća Europske zajednice 93/13/EEZ od 5.4.1993.g. o nepoštenim odredbama u potrošačkim ugovorima nisu implementirani isključivo u Zakon o zaštiti potrošača već i u odredbe članaka 295. i 296. ZOO-a i to, radi ostvarenja zaštite jednakosti prava šireg kruga sudionika

obveznopравnih odnosa (čl.16. ZOO-a) u ugovarnju općih uvjeta ugovora. Sukladno čl. 295. ZOO-a, Opći uvjeti ugovora su ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koje jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formularnom (tipskom) obrascu ugovoru, bilo da se na njih ugovor poziva. Prema odredbi čl. 296. ZOO-a, ništetne su odredbe općih uvjeta ugovora koje protivno načelu savjesnosti i poštenja prouzroče očiglednu neravnopravnost u pravima i obvezama strana na štetu suugovaratelja sastavljača ili ugrožavaju postizanje svrhe sklopljenog ugovora, čak i ako su opći uvjeti koji ih sadrže odobreni od nadležnog tijela.

4.2. Tužitelj ukazuje kako je analizom predmetnog Ugovora o kreditu razvidno je da je tekst istoga sastavljen u banci (od strane tuženika), potpisan i predan klijentu (tužitelju) radi solemnizacije ugovora, kako je isti formularni, tipski ugovor koji sadrži skup ugovornih klauzula određenih kao model za sklapanje budućih ugovora, odnosno kako je istim bila isključena mogućnost pregovaranja o pojedinim elementima ugovora. U konkretnom slučaju se nije pojedinačno pregovaralo o odredbi o troškovima tzv. ulazne i izlazne naknade niti je tužitelj na bilo koji način uopće mogao individualno pregovarati o takovim odredbama obzirom da su iste bile unaprijed formulirane od strane tuženika pa tužitelj nije imao niti mogućnost utjecaja na njihov sadržaj.

4.3. Tužitelj ukazuje da je iz odgovora na tužbu razvidna ništetnost ugovorne odredbe o tzv. izlaznoj naknadi budući da sam tuženik navodi da naknada za prijevremenu otplatu ne predstavlja stvarno nastale troškove izvršenog „zatvaranja kredita“ već da obveza korisnika kredita na naknadu štete stoji u vezi s mogućnošću da davatelj kredita pretrpi štetu uslijed vraćanja kredita prije roka određenog za vraćanje, a navedeno tim više iz razloga što bi po tuženiku „izrada obračuna takvih troškova tobože predstavljala nerazmjeran trošak davatelju kredita“ radi čega je istome „efikasnije“ bilo u cijelosti prebaciti teret na korisnika kredita.

4.4. Vezano uz osnovanost svojih navoda, tužitelj se poziva i na praksu Ustavnog suda RH izražena u odluci U-III/3231/2022 od 13.07.2023. godine te Vrhovnog suda RH Točka 8. GO-Su-IV-308-2020. od 05.11.2020.g. Zaključaka sa sjednice građanskog odjela i revizijsku odluku Rev 112/2018-2 od 09.03.2022. god. Koje sve potvrđuju navedeno.

4.5. U odnosu na (ne)transparentnost ugovorne odredbe o tzv. ulaznoj i izlaznoj naknadi ističe da s obzirom da se sustav zaštite uspostavljen Direktivom 93/13 temelji na ideji da se potrošač nalazi u slabijem položaju u odnosu na prodavatelja robe ili pružatelja usluga (osobito u vidu razine obaviještenosti), po stavu Suda EU zahtjev jasnog i razumljivog teksta iz čl. 5 Direktive ne pretpostavlja samo gramatičku razumljivost ugovorne odredbe o naplati naknade za odobrenje kredita za potrošača, već i da: sukladno točki 67. Poziva se na presude Suda EU u spojenim predmetima C-224/19 i C-259/19 od 16.7.2020.g. u kojima se navodi: „ugovor transparentno opisuje konkretan način funkcioniranja mehanizma na koji se ista odnosi kao i odnos između tog mehanizma i onoga predviđenog drugim odredbama“ i to tako da- potrošač na temelju preciznih i razumljivih kriterija može procijeniti ekonomske posljedice koje za njega proizlaze.”

5. Predmet spora je zahtjev tužitelja na utvrđenje ništetnosti odredbe članka 7.savak 1.Ugovora o kreditu bez depozita br. 5140030250-26000065063/2007 sklopljenog 5.4.2007. između tužitelja i prednika tuženika, u dijelu odredbe koji glasi: „... a premda Odluci o visini naknade za obavljanje bankarskih usluga, koja trenutačno iznosi 1,20% (jedanzarezdvadesetposto) jednokratno,unaprijed.“ i odredbe članka 9. stavak 2. istog ugovora koja glasi: „U tom slučaju Korisnik se kredita obvezuje izvršiti uplatu prema zaključnom obračunu Banke koja je ovlaštena zaračunati i naknadu, sukladno poslovnoj politici Banke. Korisnik kredita dužan je platiti naknadu za prijevremenu otplatu kredita u visini utvrđenoj aktima Banke važećim na dan prijevremene otplate.“

6. Vezano uz istaknuti prigovor neosnovano postavljene vrijednosti predmeta spora ističe se da je prigovor tuženika osnovan. Člankom 19. Zakon o sudskim pristojbama (NN 118/18, 51/23) predviđeno je da u parnicama u kojim je predmet spora izvršenje kakve radnje, trpljenje, nečinjenje, izjava volje, utvrđivanje postojanja ili ne postojanja određenog prava ili pravnog odnosa ili neistinitost neke isprave, da se kao vrijednost predmeta spora uzima iznos koji je tužitelj naznačio u tužbi, ali ne manji od 1.327,22 eura. Člankom 35. ZPP je predviđeno da kada je za utvrđivanje stvarne nadležnosti, sastav suda, prava na izjavljivanje revizije i u drugim slučajevima predviđenim u ovom Zakonu mjerodavna vrijednost predmeta spora, kao vrijednost predmeta spora uzima se u obzir samo vrijednost glavnog zahtjeva. Vrhovni sud Republike Hrvatske u svojoj odluci poslovni broj Rev-374/2013 od 6. prosinca 2017. dao je pravno tumačenje ovakve situacije na način da kad je deklaratorni zahtjev istaknut uz zahtjev na činidbu, isti treba poslužiti samo za ocjenu osnovanosti tužbenog zahtjeva na činjenje, te se ne uzima u obzir pri utvrđivanju vrijednosti predmeta spora. Slijedom navedenog sud je kao vrijednost predmeta spora u ovom postupku odredio prema kondemnatornom zahtjevu kao zbroju zatraženih iznosa stečenog brz osnove, ukupno 1.015,02 eura.

7. U postupku je utvrđeno i nije sporno:

- da su 5. travnja 2007. tužitelj kao korisnik kredita i prednik tuženika Slavonska banka d.d. Podružnica Slavonski Brod, zaključili Ugovor o kreditu bez depozita br. broj: 5140030250-26000065063/2007 sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretninama, prema kojem je prednik tuženika kao kreditor tužitelju kao korisniku kredita odobrio kredit u iznosu od 49.500,00 CHF protuvrijednosti u HRK prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan korištenja kredita (članak 2.), koji kredit je tužitelj bio u obvezi otplatiti u roku od 18 godina (članak 3.1.),

-da je ugovoreno da se korisnik kredita obvezuje platiti naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u skladu s Odlukom o visini naknade za obavljanje bankarskih usluga, koja iznosi 1,20% jednokratno, unaprijed (članak 7.1.),

- da je kredit odobren kao stambeni kredit za Adaptaciju (članak 2.),

- da je naknada naplaćena 18. travnja 2007. iz realiziranog kredita, u iznosu od protuvrijednosti 3.346,71 HRK,

-da je ugovoreno da se korisnik kredita obvezuje u slučaju prijevremene otplate platiti naknadu za prijevremenu otplatu obradu kreditnog zahtjeva u visini utvrđenoj aktima Banke važećim na dan prijevremene otplate (članak 9.2.),

- da je naknada naplaćena 15. studenog 2016. u iznosu od protuvrijednosti 4.300,96 HRK.

8. Sporno je da li su odredbe kojima je ugovoreno plaćanje jednokratnih troškova obrade, odnosno naknade za prijevremenu otplatu kredita, sadržane u članku 7. stavak 1. i članku 9. stavak 2. Ugovora o kreditu, ništetne. Sporno je da li tužitelj ima status potrošača i sporno je da li je nastupila zastara potraživanja.

9. U dokaznom postupku sud je proveo dokaz uvidom u Ugovor o kreditu bez depozita broj: 5140030250-26000065063/2007 sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretninama od 5. travnja 2007. (str. 9-16 spisa), u otplatni plan (str. 17-20 spisa), u podnesak tužitelja od 11. veljače 2025. (str. 21 spisa), u potvrdu tuženika od 12. veljače 2025. (str. 22-23 spisa), u pregled prometa za klijenta (str. 24 spisa), u izvod iz sudskog registra (str. 7-8 spisa), u pisanu izjavu svjedoka Marka Bolanče iz Zagreba (str. 125-127 spisa), u pisanu izjavu svjedoka Tanje Jelinić iz Kostrene (str. 147-149 spisa), te je proveden dokaz saslušanjem tužitelja.

10. Temeljem tako provedenog dokaznog postupka, a primjenom čl. 8. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine br. 53/91, 91/92, 112/99, 129/00, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 96/08, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23, dalje u tekstu: ZPP) sud je ocijenio da je postavljeni tužbeni zahtjev osnovan.

11. Saslušan pred sudom tužitelj je iskazao da se sjeća da je u 2007. realizirao predmetni kredit u svrhu kupovine stana, da mu je stan služio isključivo za privatne potrebe i u vrijeme kredita fa nije na sebi imao nikakav obrt, niti udjela u trgovačkom društvu. Naveo je da je kredit realizirao nakon razgovora u banci tuženika kojom prilikom nije bilo govora o ničemu osim o visini kredita i periodu otplate, odnosno razgovor se svodio na potrebnu dokumentaciju za realizaciju kredita. Tvrdi da nije bilo govora o nikakvoj naknadi za koju je znao da će banka nešto ustegnuti, ali da mu nije pojašnjeno za što će se navedena naknada utrošiti. Kredit je prijevremeno otplatio u 2016. kada mu je banka izdala pismo namjere u kojem je naveden iznos potreban za zatvaranje kredita, uplatom kojeg je dobio potvrdu da je kredit otplaćen. Naveo je da nije niti znao da je naplaćena nekakva izlazna naknada, što je tek kasnije utvrdio. Inače kredit je bio vezan uz valutu CHF koji mu je preporučen kao najpovoljniji s najnižom kamatnom stopom i nije imao razloga sumnjati u preporuku banke. Istakao je i da nije bio u mogućnosti mijenjati bilo što u ugovoru koji mu je bio ponuđen i koji je jedino mogao odnijeti na ovjeru kod javnog bilježnika. Jednako tako i anexe navedenom ugovoru je dobivao poštom s uputom da ovjeri kod javnog bilježnika i donese u banku. Niti kod javnog bilježnika nije bilo govora o sadržaju ugovora. Istakao je da je sam

osobno otplatio kredit i to prvo trajnim nalogom na plaći a nakon što je firma zatvorena nalog je dao svojoj banci PBZ da doznačava dužne anuitete. Nije bio obaviješten o značajkama ulazne i izlazne naknade. Ugovor je pročitao u dijelu u kojem da je razumio a to je visina kredita, iznos rate i period otplate, drugo nije razumio jer nema financijskih znanja niti mu je itko što pojašnjavao. Vezano uz naknadu nije ništa pitao jer je vjerovao banci.

12. Iz iskaza tužitelja proizlazi da je kredit realizirao za osobne potrebe, za adaptaciju stambenog objekta, kako je to i navedeno u ugovoru o kreditu. Uvažavajući pravno shvaćanje Vrhovnog suda RH u odluci broj Rev-18/2018-2 od 26. svibnja 2020. koje glasi: „Ako bi se radilo o nekim posebnim okolnostima koje bi isključivale vezanost za pravomoćnu odluku u kolektivnom sporu (npr. da tužitelj nije potrošač nego trgovac), onda je teret dokaza takve činjenice na banci kao kreditoru.“ Iz navedenog shvaćanja slijedi predmnijeva da fizička osoba koja sklapa s bankom ugovor o kreditu ima status potrošača, a banka koji tvrdi drugačije mora tu tvrdnju dokazati.

13. Slijedom navedenog, ovaj sud smatra dokazanim da je tužitelj u predmetnom ugovornom odnosu imao status potrošača.

14. Pročitano materijalnu dokumentaciju sud je u cijelosti prihvatio jer nitko od stranaka nije sporio njezinu vjerodostojnost. Nadalje, iz iskaza tužitelja koji je dan logično i uvjerljivo, te mu sud u cijelosti priklanja vjeru, utvrđeno je da se o spornim ugovornim odredbama o naknadama nije pregovaralo. Osim toga, sud prihvaća iskaz tužitelja istinitim u dijelu u kojem iskazuje da se prodajni razgovor vodio samo vezano uz uvjete za realizaciju kredita, da mu nije pojašnjeno na što će se naknada trošiti, da nije mogao utjecati na njezinu visinu i da je odredba o naknadi bila predviđena u osnovu i visini na unaprijed sačinjenom ugovoru, s tim da o izlaznoj naknadi nije ništa znao.

15. Nadalje, ovaj sud smatra da su sporne odredbe čl. 7. stavak 1. i čl. 9. st. 2. Ugovora o kreditu ništetna u smislu odredbi čl. 81. i čl. 87. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 96/03 - dalje: ZZZP), te i pozivom na odredbe čl. 4. i čl. 296. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22 i 155/23, dalje u tekstu: ZOO)

16. Prema odredbi čl. 81. st. 1. ZZZP ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a st. 2., smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca.

17. Tuženik nije dokazao da bi korisnike kredita, niti konkretno tužitelja, valjano upozorio i upoznao s odredbama o ugovornim naknadama, niti mu je pojašnjeno kako

se iste formiraju i koji troškovi su njima obuhvaćeni, odnosno na čemu tuženik temelji osnovanost potraživanja ugovornih naknada u naznačenoj visini.

18. Na ove okolnosti tuženik je predložio uvid u pisanu izjavu svjedoka Marka Bolanče iz Zagreba (str. 125-127 spisa), i pisanu izjavu svjedoka Tanje Jelinić iz Kostrene (str. 147-149 spisa) koje dokaze ovaj sud nije prihvatio kao relevantne za donošenje odluke o glavnoj stvari. Ovo iz razloga što se radi o privatno zatraženim izjavama iz čijeg sadržaja se zaključuje da navedene osobe nisu bile sudionicima konkretnog ugovornog odnosa, niti su razgovarale sa tužiteljem u predugovornoj fazi sklapanja ugovora o kreditu, tako da ne mogu niti svjedočiti na činjenice koje informacije su tužitelju bile pružene.

19. Nadalje, sud je odbio i prijedlog tuženika za saslušanjem javnog bilježnika koji je solemnizirao predmetni ugovor, sve iz razloga što javni bilježnik pri solemnizaciji ugovora o kreditu potrošaču nije mogao objasniti ništa o ulaznoj naknadi, njezinoj namjeni a čak niti o visini, niti je imao takve zakonske ovlasti prema mjerodavnom pravu. Sve navedeno proizlazi i iz pravnog shvaćanja iz odluke Ustavnog suda RH broj U-III-4223/2021 od 1. prosinca 2021. prema kojem se saslušanjem javnog bilježnika ne može utvrđivati obaviještenost potrošača prije sklapanja ugovora.

20. Tužitelj je sadržajem ugovora bio informiran o obvezi plaćanja predmetnih naknada ali ne i o razlozima koji opravdavaju plaćanje istih naknade (koje usluge i koji troškovi tu ulaze i u kojoj visini svaki od njih). Tužitelj je prije sklapanja ugovora imao informaciju o obvezi plaćanja naknade i mogao je razumno izvesti zaključak o visini ulazne naknade ali ne i njezinoj krajnjoj svrsi, a u vezano uz izlaznu naknadu nije mogao izvesti zaključak niti o njezinoj visini niti krajnjoj svrsi (..prema zaključnoj obračunu Banke i prema Tarifi Banke, sukladno poslovnoj politici Banke)

21. U kontekstu svega navedenog, potrebno je ukazati i na odluku Suda Europske unije, presuda od 3. listopada 2019., Kiss i CIB Bank, C-620/17, ECLI:EU:C:2019:820, kojom je odlučeno:

"1. Čl. 4. st. 2. i čl. 5. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima treba tumačiti na način da zahtjev prema kojem ugovorna odredba treba biti jasno i razumljivo sastavljena ne nalaže da u odredbama ugovora o potrošačkom zajmu, poput onih u glavnom postupku - o kojima se nisu vodili pojedinačni pregovori i u kojima se točno utvrđuju iznosi troškova upravljanja zajmom i isplatne naknade na teret potrošača, njihova metoda izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti - također treba detaljno navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetne iznose.

2. Čl. 3. st. 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba o naknadi za upravljanje zajmom, poput one u glavnom postupku - koja ne omogućava da se nedvojbeno utvrdi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za te troškove - načelno ne uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora."

22. Pojedine direktive se ne primjenjuju izravno u našem pravnom sustavu već je iste potrebno implementirati pri čemu proizlazi da u vrijeme kada je sklopljen ugovor o

kreditu, Republika Hrvatska nije bila članica Europske unije. Međutim, Sud EU ustanovio je u pravu EU načelo koje obvezuje sudove u državama članicama da interpretiraju interno pravo u svjetlu prava EU, te mu kroz interpretaciju pokušaju dati isto značenje i učinke kakvi bi nastali izravnom primjenom norme Zajednice, a sve u svrhu da europsko pravo bude djelotvorno ako se ciljevi europske integracije doista žele ostvariti.

23. Direktiva Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o ugovornim odredbama u potrošačkim ugovorima, koje se protive načelu savjesti i poštenja (nepoštenim odredbama) implementirana je u naše zakonodavstvo stupanjem na snagu Zakona o izmjenama i dopunama zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 78/12).

24. Zahtjev transparentnosti koji je sadržan u odredbi čl. 100. ZZP/07 (prema kojoj, ako, na temelju zakona ili sporazuma stranaka, ugovor mora biti u pisanom obliku, njegove odredbe moraju biti napisane jasno i lako razumljivo te moraju biti lako uočljive), podrazumijeva da su odredbe jasne, razumljive i lako uočljive, ali i da potrošač iz njih može na temelju točnih i razumljivih kriterija procijeniti sve ekonomske posljedice koje iz toga proizlaze za njega.

25. Ugovaranje naknade kao troška obrade kredita i troška prijevremene otplate kredita je dopušteno i zakonito, no u konkretnom slučaju potpuno nedostaju parametri koji jasno i transparentno opravdavaju njezinu visinu, pa je odredba o naknadi za obradi i prijevremeno zatvaranje kredita nepošteno ugovorena. Tim više na činjenični supstrat ovog postupka, u kojem je iskazom tužitelja utvrđeno da je sklapanjem spornog Ugovora o kreditu u potpunosti izostalo pregovaranje o trošku obrade i zatvaranje kredita i tužitelju kao potrošaču nije na jasan i razumljiv način prezentirano u čemu se sastoje stvarni troškovi banke koji se podmiruju iz tih naknada (konkretno usluge, materijalnih troškova i dr.).

26. U kontekstu svega navedenog, sud je uzeo u obzir da je tužitelj kao potrošač bio u slabijem položaju u odnosu na drugu ugovornu stranu glede njegove pregovaračke moći, razine znanja, te nemogućnosti utjecaja na sadržaj odredbe. Tužitelj je po zanimanju strojarski tehničar, tako da nije imao financijskih znanja kao tuženik, niti je mogao sa njime ravnopravno razgovarati.

27. Sud smatra da je u konkretnom slučaju dopušteno provoditi test poštenja ugovornih odredaba o naknadama. Naime, odredbe čl. 7. st. 1. i čl. 9. st. 2. Ugovora o kreditu u dijelu ugovaranja naknada prema mišljenju suda predstavljaju ugovorne odredbe čiji je sadržaj jasan i lako uočljiv, ali ne i ugovorne odredbe čiji je sadržaj lako razumljiv u smislu odredbe čl. 84. ZZP.

28. Prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena treba uzeti u obzir narav robe ili usluge koja predstavlja predmet ugovora kao i sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora. Imajući u vidu činjenicu da je potrošač bio ograničen uvjetima iz ponude, može se zaključiti da tuženik nije postupao u dobroj vjeri i da tužitelj kao potrošač nije imao objektivne mogućnosti ni za pregovaranje oko sporne odredbe

o naknadi za obradu i prijevremenu otplatu kredita ni oko njihovog ne/prihvaćanja, što je sve prouzročilo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Iz iskaza tužitelja je nesporno da je za visine naknade doznao naknadno, za ulaznu prilikom realizacije kredita a za izlaznu naknadu nije niti znao da je obuhvaćena konačnim obračunom po kreditu, te da na iste nije mogao utjecati jer je kredit mogao realizirati samo pod tim uvjetima koje je nametnula banka.

29. Iz iskaza tužitelja proizlazi da nije imao nikakve mogućnosti utjecati na sadržaj ugovora jer mu je predmetni ugovor ponuđen kao takav, iz čega se može zaključiti da je imao mogućnost ili prihvatiti takav ugovor koji je banka unaprijed sastavila, ili odustati od realizacije tog pravnog posla. Dakle, neprihvaćanjem predmetne ugovorne odredbe tužitelj bi bio onemogućen u sklapanja pravnog posla sa tuženikom.

30. Kako se o odredbama o plaćanju naknade za obradu i prijevremeno zatvaranje kredita nije pojedinačno pregovaralo, jer su te odredbe, iako jasne i uočljive, bile unaprijed formulirane od strane banke, jer na njih tužitelj kao potrošač nije imao utjecaja, jer one suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuju značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, te da tužitelju nije razjašnjena relacija odnosa između iznosa naknade te zauzvrat pruženih usluga (u smislu koji su to objektivno nastali konkretni troškovi koji bi se trebali pokriti iz iznosa naknade za obradu i prijevremeno zatvaranje kredita), sud je odlučio kao pod I. i III. izreke presude.

31. Tuženik nije osporavao visinu postavljenog tužbenog zahtjeva, koji se temelji na potvrdi tuženika od 12. veljače 2025. (str. 22-23 spisa) iz koje je nepobitno da je ulazna naknada naplaćena 18. travnja 2007. iz realiziranog kredita, u iznosu od protuvrijednosti 3.346,71 HRK, sada 444,18 eura, i da je izlazna naknada naplaćena 15. studenog 2016. u iznosu od protuvrijednosti 4.300,96 HRK, sada 570,84 eura.

32. Osnovna je posljedica ništetnosti ugovora, sukladno čl. 323. st. 1. ZOO, da je svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve što je primila na temelju takvog ugovora, odnosno dati odgovarajuću naknadu u novcu, ukoliko vraćanje nije moguće ili se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju. Zahtjev za vraćanje primljenog po osnovi ništetne ugovorne odredbe smatra se zahtjevom za vraćanje stečenog bez osnove (čl. 1111. ZOO).

33. Tuženik je u postupku istaknuo prigovor zastare, koji prigovor sud nije cijenio osnovanim.

34. U odnosu na deklaratorni tužbeni zahtjev za utvrđenje ništetnim pojedinim odredbi ugovora nije nastupila zastara jer se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi, niti može zastarjeti (čl. 328. ZOO). Neosnovan je tuženikov prigovor zastare i u odnosu na kondemnatroni dio tužbenog zahtjeva jer potraživanje tužitelja zastarijeva u općem zastarnom roku od pet godina prema odredbi članka 371. ZOO-a a kako se radi o restitucijskom zahtjevu temeljem odredbe članka 104. stavka 1. ZOO-a, u kojem slučaju zastara počinje teći od dana utvrđenja ništetnosti ugovora ili pojedinih njegovih odredbi, odnosno u konkretnom slučaju od dana donošenja ove prvostupanjske

presude, jer je tek ovom presudom utvrđena ništetnost ugovorne odredaba članka 7. i čl. 9. Ugovora o kreditu i tuženik obavezan na isplatu kako je to zatraženo, i kao nesavjesni stjecatelj uz obvezu plaćanja zakonskih zateznih kamata od stjecanja do isplate. Navedeno je pravno shvaćanje izneseno i u odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske Rev- 2245/17 od 20. veljače 2018., suglasno pravnom shvaćanju Građanskog odjela Vrhovnog suda broj Su-IV-47/2020-2 od 30. siječnja 2020. i objedinjenom pravno shvaćanju Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske sa sjednice odjela od 31. siječnja 2022. o početku tijeka zastare u slučaju restitucijskih zahtjeva kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovornih odredbi u CHF.

35. Slijedom navedenog odlučeno je kao pod II. i IV. izreke presude.

36. Odluka o trošku temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. i 155. ZPP. Tužitelj je u cijelosti uspio u sporu u odnosu na postavljeni tužbeni zahtjev i sud je tužitelju dodijelio pravo na naknadu nužnih i potrebnih troškova.

37. Tužitelj je zatražio naknadu troška u iznosu od 628,10 eura. Priznat mu je trošak zastupanja po punomoćniku u skladu s vrijednosti predmeta spora (2.359,06 eura), priloženom troškovniku i Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj: 69/93, 11/96, 91/04, 37/05, 142/12, 103/14, 118/14, 107/15, 37/22, 126/22, 138/23, dalje: Tarifa) i to trošak sastava tužbe 150,00 eura (Tbr. 7/1), trošak zastupanja na ročištu 26.3.2026. u iznosu od 150,00 eura (Tbr.9/1 Tarife), trošak zastupanja na ročištu za objavu presude 75,00 eura (Tbr. 9/3 Tarife) i trošak sastava podnesaka od 10.4.2026. kao očitovanja na odgovor na tužbu u iznosu od 150,00 eura (Tbr. 8/1 Tarife) i troška sastava zahtjeva za dostavom podatka od tuženika u iznosu od 50,00 eura ili ukupni troškovi zastupanja po punomoćniku u iznosu od 575,00 eura. Tužitelju su priznati troškovi pristojbi na tužbu i presudu (26,55 i 19,91 eura) ili ukupni troškovi postupka u visini od 621,46 eura.

38. Slijedom navedenog odlučeno je kao pod V. izreke presude.

39. Na priznati trošak tužitelju su priznate i kamate od dana donošenja presude u skladu sa zatraženim u skladu sa zatraženim te primjenom čl. 151. st.3. ZPP-a i čl. 30. st. 2. Ovršnog zakona (Narodne novine, broj: 112/2012., 25/2013., 93/2014., 55/2016., 73/2017., 131/2020., 114/2022, 6/2024).

40. Tužitelj je odbijen sa dijelom troškova postupka u visini od 6,61 eura na ime više zatražene pristojbe za presudu, koja je obračunata i priznata u skladu s vrijednosti spora.

41. Slijedom navedenog odlučeno je kao pod VI. Izreke presude.

Slavonski Brod, 24. travnja 2026.

Sudac

Jadranka Babić-Milberg

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe. Žalba se podnosi u tri istovjetna primjerka putem ovog suda nadležnom županijskom sudu. Rok za žalbu je 15 (petnaest) dana. Za stranku koja je uredno obaviještena o ročištu za objavu presude, rok teče od dana objave presude, za stranku koja nije uredno obaviještena o ročištu za objavu presude, rok teče od dana primitka pisanog otpravka presude.

Dna:

1. Odvj. Andrej Garić, Slavonski Brod,
2. OD Ćurković i Šanjug, Zagreb.

Broj zapisa: **9-30887-19c78**

Kontrolni broj: **0fb0a-9d3e1-659a8**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Slavonskom Brodu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.